

LUKÁCS EVANGÉLIUMA 7-8.

A következőkben Lukács Jézus csodáinak egy sorozatát írja le.

Miután befejezte minden beszédét, amelyet a nép füle hallatára mondott, bement Kapernaumba.

Egy századosnak volt egy szolgája, akit nagyon kedvelt, s aki most beteg volt, és haldoklott.

Amint hallott Jézusról, elküldte hozzá a zsidók véneit, és kérte: jöjjön el, és mentse meg a szolgáját.

Amikor odaértek Jézushoz, sürgetve kérték: „Méltó arra, hogy megtedd ezt neki, mert szereti népünket, ő építtette a zsinagógát is nekünk.”

A római századosok kivételes emberek lehettek, mivel a Szentírás mindig előnyösen mutatja be őket. Az Apostolok Cselekedeteiben olvasunk Kornéliusról a cezáreai századosról. Kornéliusz imádkozott Istenhez, aki arra utasította, hogy küldje a szolgáit Joppéba Péterért, aki majd az Isten útját fogja megtanítani nekik. Az ő házában hirdettetett az evangélium első alkalommal a pogányoknak, és az ő háza népére is kiáradt a Szentlélek.

A kapernaumi százados, akiről itt Lukács ír, a zsidó vezetők szerint méltónak bizonyult. A zsidóknak a mai napig fennmaradt szokása, hogy kitüntessék az arra méltó embereket. A kitüntetést olyan nem-zsidó kaphatja, aki kivételes kedvességet és megértést tanúsított a zsidók iránt. Ez a kapernaumi százados is méltónak találtatott, mert zsinagógát építtetett a zsidóknak, és szerette a népet. Ezért kérték a zsidók Jézust, hogy gyógyítsa meg a százados szolgáját.

Igen szokatlan dolognak számított akkoriban, hogy egy gazdának közvetlen kapcsolata legyen a szolgájával. A Római Birodalomban a rabszolgáknak semmiféle jogaik sem voltak. Egy római író szerint, minden embernek évente meg kellene vizsgálnia a birtokait. A jövedelmező birtokokat, beleértve a rabszolgákat is, tartsa meg, míg a nem jövedelmező ill. nem termékeny birtokoktól meg kell szabadulniuk. Ide tartoznak azok a rabszolgák is akik már nem képesek az egész napi munkára. Így gyakran a feleslegnek számító rabszolgák az utcára kerültek, ahol csak a halál várt rájuk. A rabszolga tulajdontárgynak számított, ezért ura minden különösebb következmény nélkül bánhatott vele, vagy akár meg is ölhetette.

Ennek fényében még inkább szokatlan, hogy a kapernaumi százados így viszonyult a szolgájához: szerette ezt a szolgát, és nagyon sajnálta, hogy a halálán van.

Jézus erre elindult velük. Amikor pedig már nem volt messze a háztól, a százados eléje küldte barátait, és ezt üzenté neki: „Uram, ne fáradj, mert nem vagyok méltó arra, hogy a hajlékomba jöjj.

De magamat sem tartottam méltónak arra, hogy elmenjek hozzád, hanem csak szólj, és meggyógyul a szolgám.

A zsidók méltónak nevezik a századosot Jézus érintésére, amikor viszont Jézus közeledik a házához, a százados a barátai által azt üzeni neki, hogy: „nem vagyok méltó arra, hogy a hajlékomba jöjj”. Abban a kultúrában törvénybe ütközőnek számított a zsidóknak pogányok házába belépni. A százados tudta, hogy ha Jézus belép a házába, akkor az emberek emiatt megbélyegezik.

Amikor Péter, az Apostolok Cselekedeteiben, belépett Kornéliusz házába, magával vitte néhány zsidó barátját Joppéból. Elnézést kért, hogy belépett a házba, mert ez tilos volt a zsidók számára. Vagy amikor a Szidón környékén élő asszony arra kérte Jézust, hogy űzze ki a lányából az ördögöt, Jézus azt válaszolta, hogy „Nem jó elvenni a gyermekek kenyerét, és odadobni a kutyáknak.” Jézus azt mondta, hogy az általa tett csodák a zsidókat szolgálják. A százados tehát ezért nem tartotta méltónak magát arra, hogy Jézus hozzá jöjjön, és egy kissé kellemetlenül érezte magát, mert Jézus tényleg elindult hozzá. Ezután egy figyelemre méltó kijelentést tesz:

Mert én is hatalom alá rendelt ember vagyok, és nekem is vannak alárendelt katonáim. Ha szólok ennek: Menj el, elmegy; és a másoknak: Jöjj ide, idejön; és ha azt mondom a szolgáltnak: Tedd meg ezt, megteszi.”

Amikor Jézus ezt meghallotta, elcsodálkozott rajta, és hátrafordulva így szólt az őt követő sokasághoz: „Mondom nektek, Izráelben sem találtam ekkora hitet.”

A zsidók között, akikhez küldetése eredetileg szólt, nem látott akkora hitet, amekkorával ez a százados rendelkezett.

Mire a küldöttek visszatértek a házba, a szolgát egészségesen találták.

Ezután elment egy Nain nevű városba, és vele mentek tanítványai nagy sokasággal együtt.

Amikor közeledett a város kapujához, íme, halottat hoztak kifelé, egy özvegyasszony egyetlen fiát, és a városból nagy sokaság követte.

Amikor az Úr meglátta az asszonyt, megszánta, és így szólt hozzá: „Ne sírj!”

Igen szálnalmas kép tárul elénk, amint az özvegyasszony a halottvivők nyomában ballag kifelé a temetőbe, hogy eltemesse az egyetlen fiát. Abban az időben nem voltak koporsók, hanem általában egy kosárban vitték ki a halottat a temetőbe, és ott egy szarkofágba helyezték. A szarkofág latin eredetű szó, és azt jelenti, hogy „húsevő”. Izráelben márvány szarkofágokba helyezték a halottakat, és miután egy hónap alatt eltűnt a hús - „megette a márvány” -, csak a csontokat temették a földbe.

Jézusnak megesett a szíve az özvegyasszonyon:

Azután odalépett, és megérintette a koporsót. Akik vitték, megálltak, ő pedig így szólt: „Ifjú, neked mondom, kelj fel!”

Erre felült a halott, és elkezdett beszélni; Jézus pedig átadta az anyjának.

Félelem fogta el mindnyájukat, dicsőítették az Istent, és ezt mondták: „Nagy próféta támadt közöttünk, és meglátogatta Isten az ő népét.”

Az „meglátogatta Isten az ő népét” kifejezés Zakariástól, Keresztelő János apjától származik, aki azt mondta: „Áldott az Úr, Izráel Istene, hogy meglátogatta népét.” Itt pedig ennek a próféciónak a beteljesüléséről olvashatunk: az emberek kijelentik, hogy Isten meglátogatta a népét.

Ez a hír elterjedt róla az egész Júdeában és az egész környéken.

Júdea kb. 100 kilométerre délre feküdt ettől az eseménytől, tehát a történet híre igen nagy területen ismertté vált.

Mindezt hírül vitték Jánosnak a tanítványai. Ő pedig magához hívatott tanítványai közül kettőt, és elküldte őket az Úrhoz ezzel a kérdéssel: „Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?” Amikor odaértek hozzá ezek a férfiak, ezt mondták: „Keresztelő János küldött minket hozzád ezzel a kérdéssel: Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?”

János evangéliumában olvashatjuk, hogy amikor Keresztelő János látta, hogy Isten Lelke Jézusra szállt, akkor tudta, hogy Ő a Messiás. Az Úr előre megmondta neki ugyanis, hogy az lesz a Messiás, akire a Szentlélek száll. *„Íme az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit”* – mondta János a tanítványainak, amikor Jézus megjelent közöttük. Az embereket pedig mind Jézus Krisztushoz irányította.

Azután egy ideig börtönben tengődött, Heródes foglyaként. Nem nagyon szerette a szűk helyeket, mert a természet embere volt, a vadonban nőtt fel, az erdők fia volt, és ez a fogvatartottság nem esett jól neki. El tudom képzelni, hogy ő is, mint Jézus többi tanítványa, arra várt, hogy Jézus azonnal alapítsa meg Isten királyságát itt a földön. Valószínű, hogy azon elmélkedett, hogy meddig kell még a börtönben ülnie.

A kérdése, hogy *„Te vagy-e az eljövendő?”* nem igazán kérdés volt, hanem inkább felszólítás a cselekvésre. Lehet, hogy Jánosban kételyek is kezdtek felmerülni Jézussal kapcsolatban.

Jézus abban az órában sok embert meggyógyított különféle betegségekből és bajokból, megszabadított gonosz lelkektől, és sok vaknak adta vissza a látását.

Ezért így válaszolt nekik: „Menjetek el, vigyétek hírül Jánosnak, amit láttatok és hallottatok: Vakok látnak, sánták járnak, leprások tisztulnak meg, süketek hallanak, halottak támadnak fel, a szegényeknek az evangélium hirdetik, és boldog, aki nem botránkozik meg énbennem.”

Jézus azt mondta a tanítványainak, hogy *„higgyetek bennem a cselekedeteim miatt”,* valamint *„az általam végzett dolgok tesznek bizonyosságot én rólam”.* A tettei bizonyították, hogy kicsoda valójában, és ezek alapján az emberek is azonosítani tudták. Ezek igen erős bizonyítékai személyazonosságának és hatalmának, mert senki sem tudja megtenni ezeket, csak ha az Úr van vele.

Az általa végzett cselekedetek a Királyság idejére vonatkozó próféciaikban találhatóak, és Jánost is ez érdekelte: a Királyság. A Jézus által végzett dolgok pedig a Királyságról szóló próféciaik beteljesedései voltak, ahol a sánta úgy fog ugrálni, mint az őzbak, a vak meglátja az Isten dicsőségét, a néma dicséreteket fog énekelni, és a szegényeknek hirdetik az evangélium. Jézus tudta, hogy János ismeri az Írásokat, és ezért küldte vissza ezekkel a szavakkal a tanítványait. Tudta, hogy ebből látni fogja János, hogy valóban Ő az Eljövendő, akiről Isten ígéretei szóltak.

Amikor János követői elmentek, elkezdett beszélni a sokaságnak Jánosról: „Miért mentetek ki a pusztába? Szélingatta nádszálat látni?”

A Jordán azon területe, ahol János keresztelt, tele volt nádasokkal - ezt mindenki nagyon jól tudta. Bizonyára nem azért mentek oda az emberek, hogy szélingatta nádszálakat nézegessenek.

Ugyan miért mentetek ki? Puha ruhákba öltözött embert látni? Hiszen, akik pompás öltözetben és bőségben élnek, azok a királyi palotákban vannak.

Akik ilyen pompásan öltözködnek, azok a királyi udvarokban vannak, nem a király börtönében.

Akkor miért mentetek ki? Prófétát látni? Azt láttatok, sőt - mondom nektek - profétánál is nagyobbat!

Ő az, akiről meg van írva: Íme, elküldöm követemet előtted, aki elkészíti neked az utat.

Mondom nektek, hogy asszonytól születettek közül nincs senki nagyobb Jánosnál

Jézus a proféták listájának élére helyezi Jánost, de aztán egy nagyon fontos kijelentés következik:

de aki a legkisebb az Isten országában, nagyobb nála.”

A te kiváltságaid Isten gyermekeként sokkal nagyobbak, mint amelyek a régi idők profétáinak megadottak. Az Ószövetségben Isten a törvényen keresztül volt az emberrel kapcsolatban. A törvény általi kapcsolat idejéből Keresztelő János volt a legnagyobb, és mégis az Isten országában a legkisebbnek is mélyebb kapcsolata van Istennel a Szentlelken keresztül. A mi kapcsolatunk Istennel nem a törvényre, hanem a szeretetre alapul.

Miután meghallgatta őt az egész nép, még a vámszedők is igazat adtak Istennek azzal, hogy megkeresztelkedtek a János keresztségével, a farizeusok és a törvénytudók azonban elvetették Isten akaratát, és nem keresztelkedtek meg általa.

Később Jézus ezt fel is használta ellenük amikor olyanokat kérdeztek tőle, amire nem akart azonnal válaszolni. Például: „*Honnan való volt a János keresztsége: mennyből vagy emberektől?*” Ők pedig így tanakodtak egymás között: *„Ha azt mondjuk: mennyből, azt fogja mondani nekünk: Akkor miért nem hittetek neki? Ha pedig azt mondjuk: emberektől, akkor félnünk kell a sokaságtól, mert Jánost mindenki profétának tartja.”* Ezért ezt felelték Jézusnak: *„Nem tudjuk.”* Ő pedig így válaszolt nekik: *„Én sem mondom meg nektek, milyen hatalommal teszem ezeket.”*

„Kihez hasonlítsam tehát e nemzedék tagjait? Kihez is hasonlók?

Hasonlók azokhoz a gyermekekhez, akik a piacon ülnek, és azt kiáltják egymásnak: Furulyáztunk nektek, és nem táncoltatok, siratót énekeltünk, és nem sírtatok.

Mert eljött Keresztelő János, aki nem eszik kenyeret, nem iszik bort, és azt mondjátok: ördög van benne.

Eljött az Emberfia, aki eszik és iszik, és azt mondjátok: Íme, falánk és részeges ember, vámszedők és bűnösök barátja.

De minden gyermekében igazolódott az ő bölcsessége.”

Más szóval, mit akartok valójában? Semmi sem jó nektek. János aszkétaként élt, és azt mondjátok, hogy ördög van benne. Én a nép között élek, és azzal vádoltok, hogy falánk és részeges vagyok. Valójában mi lenne jó nektek?

Egy farizeus arra kérte őt, hogy egyék vele. Be is ment a farizeus házába, és asztalhoz telepedett.

Egy bűnös asszony pedig, aki abban a városban élt, megtudta, hogy asztalhoz telepedett a farizeus házában, kenetet hozott egy alabástromtartóban.

Megállt mögötte a lábánál sírva, és könnyeivel kezdte öntözni a lábát, és hajával törölte meg; csókolgatta a lábát, és megkenete kenettel.

Amikor pedig látta ezt az a farizeus, aki meghívta őt, ezt mondta magában: „Ha ő volna ama próféta, tudná, ki ez, és tudná, hogy ez az asszony, aki hozzáér: bűnös.”

Ekkor megszólalt Jézus, és ezt mondta neki: „Simon, van valami mondanivalóm neked.” Ő pedig így szólt: „Mester, mondd!”

Erre ezt mondta Jézus: „Egy hitelezőnek volt két adósa: az egyik ötszáz dénárral tartozott neki, a másik ötvennel.

Mivel nem volt miből megadniuk, mind a kettőnek elengedte. Közülük vajon melyikük szereti őt jobban?”

Simon így válaszolt: „Úgy gondolom, hogy az, akinek többet engedett el.” Ő pedig ezt mondta neki: „Helyesen ítéltél” - és az asszony felé fordulva beszélt tovább Simonhoz: „Látod, ezt az asszonyt? Bejöttem a házadba: vizet lábamra nem adtál, ő pedig könnyeivel öntözte lábamat, és hajával törölte meg.

Te nem csókoltál meg, ő pedig mióta bejöttem, nem szűnt meg csókolni a lábamat.

Te nem kentél meg olajjal a fejemet, ő pedig kenettel kente meg a lábamat.

Ezért mondom neked: neki sok bűne bocsáttatott meg, hiszen nagyon szeretett. Akinek pedig kevés bocsáttatott meg, kevésbé szeret.”

Simon egy udvariatlan vendéglátó volt. Abban a kultúrában a vendégszeretet nagyon fontos dolog volt. Amikor valakit meghívtál a házadba, akkor a vendégek kint hagyták a szandáljaikat az ajtónál, miután azonnal jött egy szolga, aki megmosta és megtörölte a lábukat, hogy bejöhessenek a házba. Ezt a szolgát a ház tulajdonosa bocsátotta rendelkezésükre. Abban az időben az utak porosak voltak, a lábbelik pedig nyitottak, így a lábmosás egy bejáródott udvariassági szokás volt. Ugyanígy szokás volt, hogy a barátaidat csókkal fogadod, ez általában mindkét arcra adott puzsi volt, és azon a vidéken még a mai napig is sokfelé él ez a hagyomány.

Ezenkívül a hagyomány részét képezte, hogy a vendég fejét megkentek olajjal, abban a reményben, hogy örömteli időt fogtok közösen eltölteni. Az olaj ezt hivatott elképezni. Ezután következett az első csésze kávé felszolgálása, mely cukor nélkül készült erős török kávé volt, igen keserű. Ez azt jelképezte, hogy lemoshatod vele azokat a keserű tapasztalatokat, amelyekben eddig részed volt. A második csésze kávé már nagyon édes volt, a közösen eltöltendő idő örömét és édességét szimbolizálva.

Simon igen gyatra vendéglátó volt, mert az említett udvariassági szokások közül egyet sem tartott meg Jézus vendégeskedése alkalmával: nem mosta meg a lábát, nem kente meg a fejét olajjal, és nem is csókolta meg amikor belépett a házába. Ez az asszony viszont könnyeivel öntözte a lábát, folyamatosan csókolgatta, és megkente fejét a kenettel. Simon, a farizeus pedig ott ült önelégülten arra gondolva, hogy ha Jézus igazán próféta lenne, akkor tudná, hogy milyen nővel van dolga.

Simon semmi pénzért sem érintette volna meg ezt a nőt, mert akkor tisztátalanná vált volna, hiszen az asszony bűnös volt. Nagyon örülök, hogy Jézust még a bűnösök is megérinthetik. Akármekkora hibát is követek el, csak ki kell nyújtanom a kezem és megérinthetem az Urat, mert Ő mindig elérhető.

Jézus erre elmondta a történetet a két adósról, és rámutatott, hogy akinek többet bocsátanak meg, az jobban szeret. Így, ez az asszony is jobban szereti Őt, mert sok bűne bocsáttatott meg neki.

Az asszonynak pedig ezt mondta: „Megbocsáttattak a te bűneid.”

Az asztalnál ülők erre kezdték kérdezgetni egymás között: „Kicsoda ez, aki a bűnöket is megbocsátja?”

Ő pedig így szólt az asszonyhoz: „A te hited megtartott téged, menj el békességgel!”

Jézus egy teljesen új kapcsolatot hozott létre az emberek és Isten között - egy olyan kapcsolatot, amely a hit általi üdvösségen alapul. Ebben az esetben az asszony hite az, amely őt Isten új kegyelmi kapcsolatába juttatja. A megbocsátás eredménye pedig mindig a béke lesz.

Ezután városról városra és faluról falura járt, és hirdette az Isten országának evangéliumát. Vele volt a tizenkettő és néhány asszony, akiket gonosz lelkektől szabadított meg, és betegségekben gyógyított meg: Mária, akit Magdalainak neveztek

A Mária elég gyakori név volt, és ez a Mária történetesen Magdala nevű helységből származott. Abból a célból, hogy megkülönböztessék a többiektől magdalai Máriának hívták. Ugyanezen ok miatt Jézust is azért nevezték názáretinek, mert a Jézus név abban az időben igen gyakori volt a zsidó fiúk között.

Mária, akit Magdalainak neveztek, akiből hét ördög ment ki, Johanna, Kuzának, Heródes egyik főemberének felesége, és Zsuzsánna, de sok más asszony is, akik szolgáltak neki vagyonukból.

Más szóval ezek az asszonyok követték a tanítványokat, és a vagyonukból töltötték be a szükségleteiket. Ők adták nekik az ételt, és minden egyebet, amire szükségük volt. Biztos vagyok benne, hogy ezek az áldozatvállaló asszonyok, akik Jézus szükségleteire figyeltek földi szolgálata során különleges helyet foglalnak el a mennyországban. Nem sokat hallunk róluk, de bizonyára nagyon különleges asszonyok, és nagyon érdekes lesz találkozni velük, és meghallgatni elbeszélésüket a történeletről.

Ezután városról városra és faluról falura járt, és hirdette az Isten országának evangéliumát.

Pál apostol a milétoszi tengerparton beszélt utoljára az efézusi vénekkel, és azt mondta, hogy *„Ti tudjátok, hogy az első naptól fogva, amelyen Ázsia tartományába léptem, hogyan viselkedtem közöttetek az egész idő alatt: szolgáltam az Úrnak teljes alázatossággal, könnyek és megpróbáltatások között, amelyek a zsidók cselszövései miatt értek. Semmit sem hallgattam el abból, ami hasznos, hanem inkább hirdettem és tanítottam azt nektek nyilvánosan és házanként.”* Vagyis az életem alátámasztotta a tanításomat.

Sok minden megtanulható egy tanításból, de nem minden. Vannak dolgok, amiket csak megfigyelés által lehet megtanulni mások életéből. Gyakran az emberek által tanított dolgokat megsemmisíti az általuk élt élet, amely teljesen ellentétes az üzenetükkel.

Jézus azt élte amit tanított. Isten országának üzenete volt Jézus tanításának lényege. Sok ember összezavarodik, amikor az Isten országáról vagy a mennyek országáról van szó, és vannak akik a kettőt megpróbálják elválasztani egymástól, lelki misztikumokról beszélve. Ez a két kifejezés ugyanazt a dolgot jelöli: Máté általában a mennyek országáról beszél, a többi evangéliumi írók pedig Isten országáról, de az Írásokat vizsgálva láthatjuk, hogy egyik a másik szinonimájaként használatos.

A mennyek országa általában Isten eljövendő földi királyságára vonatkozik, de, ugyanakkor, az Ige mindenre vonatkoztatja, ami fölött Isten a király. Amikor Jézus azt mondta, hogy *„Isten országa közöttetek van”*, akkor Ő maga mutatta be az Isten országát. Életét teljesen alárendelte az Atyának, ezzel az Isten országa polgárainak alárendelt életét mutatta be. Azt mondta, hogy *„én mindig azt cselekszem, ami kedves az Atya szemében”*. Ha tehát Istennek alárendelt életet élünk, akkor Isten országában élünk.

Ilyen egyszerű, és semmi értelme, hogy misztifikáljuk. Egy gyermek is megértheti, és sőt annyira egyszerű, hogy ha nem leszel olyan, mint egy gyermek, akkor nem léphetsz be az Isten országába. Az Istennek való engedelmesség és életünk alárendeltségének eredményeként léphetünk be Isten országába.

Jézus erről prédikált az embereknek, akik már alig várták, hogy ez a királyság megvalósuljon a földön. Főleg a tanítványok gondolták azt, hogy amikor a Messiás eljön, akkor azonnal megalapítja Isten országát a földön. Isten terve azonban másképp hangzott. Ez annyira fontos volt nekik, hogy Jézus azt mondta, hogy most elmegyek *„...én pedig kérni fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké: az igazság Lelkét.”* *„Ne távozzatok el Jeruzsálemből, hanem várjátok meg az Atya ígését, amelyről hallottátok tőlem, hogy János vízzel keresztelt, ti pedig nemsokára Szentlélekkel kereszteltettek meg.”* Amikor együtt voltak, megkérdezték tőle: *„Uram, nem ebben az időben állítod fel újra a királyságot Izraelnek?”* Így válaszolt: *„Nem a ti dolgotok, hogy olyan időkről és alkalmakról tudjatok, amelyeket az Atya a maga hatalmába helyezett. Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek”*

Nagyon türelmetlenek voltak az Isten országával kapcsolatban - teljesen jogosan, mert nyomorúságos körülmények között éltek. Nekünk is türelmetleneknek kell lennünk Isten országáért, és be kell vallanom, hogy vannak olyan idők, amikor sírok és kiáltok az Isten országáért, pl. amikor a gyerekekkel való visszaélési statisztikákat olvasom. *„Meddig késlekedesz még Istenem, meddig engeded, hogy az ember lázadjon az országod ellen? Meddig tűrsz?”* Azért imádkozom, hogy az Úr hamar jöjjön és alapítsa meg a királyságát, mert nem hiszem, hogy az emberiség még hosszú ideig kibírja ezt az életet.

Jézus az örömhírt hozta el a világ számára, azt az üzenetet, mely szerint el fog jönni az a dicsőséges nap, amikor az emberek békében fognak élni egymással, és Isten fog uralkodni a földön. Akkor meg fogjuk látni, hogy milyenek teremtette eredetileg Isten a földet: a sivatagok kivirágzanak, mint a rózsza, patakok és folyók fognak folyni a kiszáradt medrekben, és a kiszikkadt földön tavak keletkeznek. A vak látni fog, a sánta járni és ugrálni. Ezekre mutatott Jézus, amikor meggyógyította a betegeket, vagy vendégül látta a sokaságot – megmutatta, hogy milyen lesz majd az Isten országa. Rámutatott az Istennek engedelmes élet szépségére és dicsőségére.

Amikor Jézus megszületett, az angyalok ezt mondták a pásztoroknak: *„Ne féljete, mert íme, hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz:”* Az angyalok az Isten országáról beszéltek, melynek királya épp akkor született meg Betlehemben, és ott feküdt egy jászolban. *„És hirtelen mennyei seregek sokasága jelent meg az angyallal, akik dicsérték az Istent, és ezt mondták: ,Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön béke, és az emberekhez jóakarát.”* Az angyalok Isten országában uralkodó állapotokról beszéltek.

Ezt a királyságot pedig az a gyermek fogja elhozni, akiről az angyal a következőket mondta: *„Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában.”* Azok, akik uruknak

vallják Jézus Krisztust, belépnek Isten országába, és már itt és most élvezhetik ennek az országnak egyes előnyeit, vagyis Isten betölti a szívünket szeretettel és békességgel.

Amikor nagy sokaság gyűlt össze azok közül is, akik városról városra csatlakoztak hozzá, ezt mondta nekik példázatban:

„Kiment a magvető vetni. Vetés közben némelyik mag az útfélre esett, és eltaposták, vagy megették az égi madarak.

Némelyik a sziklás földre esett, és amikor kihajtott, elszáradt, mert nem kapott nedvességet.

Némelyik a tövisek közé esett, és amikor vele együtt felnőttek a tövisek is, megfojtották.

Némelyik pedig a jó földbe esett, és amikor felnövekedett, százszoros termést hozott.” Majd emelt hangon hozzátette: „Akinek van füle a hallásra, hallja!”

Jézus gyakran mondta: *„Akinek van füle a hallásra, hallja!”* Mennyire fontos, hogy legyen fülünk meghallani azt, amit Isten mond nekünk! Állandóan azért imádkozom, hogy Isten adjon nekem fület arra, hogy meghalljam, amit mond. Ez nemcsak a hallást, hanem a megértést is jelenti – hogy megértsük azt, hogy mi Isten üzenete a mai ember számára. „Istenem, mi az üzeneted? Mit akarsz nekem mondani? Add, hogy megértsem, adj fület a hallásra!” Meg kell értenem, hogy nem tudok tanulni a Lélek tanítása nélkül. Bármilyen intelligens is vagyok, nem tudok lelki igazságokat felfogni anélkül, hogy Isten Lelke megértésre nyitná a szívemet. *„A nem lelki ember pedig nem fogadja el az Isten Lelkének dolgait, mert ezeket bolondságnak tekinti, sőt megismerni sem képes: mert csak lelki módon lehet azokat megítélni.”* „Istenem, adj nekem fület a hallásra!”

Ekkor megkérdezték tőle tanítványai, hogy mit jelent ez a példázat.

Ő ezt mondta: „Nektek megadatott, hogy értsétek az Isten országa titkait, de a többieknek példázatokban adatik, hogy akik látnak, ne lássanak, és akik hallanak, ne értsenek.

A példázat pedig ezt jelenti: A mag az Isten ígéje.

Isten Igéjét tehát az emberek különbözőképpen fogadják. Az Úr itt jelképesen bemutatja nekünk az emberek négy különböző csoportját.

Akiknél az útfélre esett, azok meghallották az ígét, de azután jön az ördög, és kiragadja szívükből, hogy ne higgyenek, és ne üdvözljenek.

Velük semmi nem történik, nem érinti meg a szívüket az Ige, olyan mintha meg sem hallották volna.

Akiknél a sziklás földre esett, azok amikor hallják, örömmel fogadják az ígét, de nem gyökerezik meg bennük: ezek hisznek egy ideig, de a megpróbáltatás idején elpártolnak.

Ez azokra vonatkozik, akik nagy érzelmi fellángolás közepette hallják meg az Igét.

Akiknél a tövisek közé esett, azok hallották az ígét, de mikor elmennek, az élet gondjai, gazdagsága és élvezetei megfojtják azt, és nem érlelnék termést.

Meghallják, megértik, de a gyümölcsözési képességüket az élet gondjai és élvezetei megakadályozzák.

Akiknél pedig a jó földbe esett, azok igaz és jó szívvel hallgatják az ígét, meg is tartják, és termést hoznak állhatatossággal.”

Ha megvizsgálod a saját életedet, milyen földre esett Isten Igéje a te esetedben? Melyik kategóriába tartozol? Vizsgáld meg őszintén a szívedet, és kérdezd meg, hogy hozok-e gyümölcsöt. Ha nem, akkor miért nem? A gondok, a gazdagság, az élvezetek iránti vágy fojtják-e meg a termést? Milyen a te szívedben a talaj az Ige számára? „Istenem, segíts, hogy állhatatosan és türelmesen tegyük a jót, és akkor gyümölcs sem fog elmaradni a maga idejében.“

„Aki lámpást gyújt, nem takarja le edénnyel, ágy alá sem rejti, hanem a lámpatartóra teszi, hogy akik bemennek, lássák a világosságot.

Mert nincs olyan rejtett dolog, amely napvilágra ne kerülne, és nincs olyan titok, amely ki ne tudódna, és ismertté ne válna.

Vigyázzatok tehát, hogyan hallgatjátok! Mert akinek van, annak adatik, de akinek nincs, attól az is elvételik, amiről azt gondolja, hogy az övé.”

Milyen fontos, hogy felhasználjam azt, amit Isten adott nekem az Ő dicsőségére. Ha ezt megteszem, akkor Isten még többet fog adni. Az Úr azt mondta: „*Jól van, jó és hű szolgám, a kevésen hű voltál, sokat bízok rád ezután.*“ Mindig ez Isten munkamódszere. Ha a kis dolgokon nem vagy hűséges, akkor Ő nem fog tovább vezetni. Sokan azt akarják, hogy már az elején valami hatalmas dolgot végezzenek Istenért. Nincs idejük a gyerekeket tanítani a vasárnapi iskolában, vagy a kicsikre vigyázni, mert nagy dolgokat akarnak tenni. Isten viszont mindig a ranglétrán alján kezdi és fokról fokra léptet előre. Akik a kis dolgokban szorgalmasak, később többet fognak Istentől kapni. Ha nem vagy hűséges a kicsin, akkor ki fogja rád bízni Isten országának dolgait?

Egyszer elmentek hozzá anyja és testvérei, de nem tudtak Jézushoz jutni a sokaság miatt.

Ezért tudtára adták neki: „Anyád és testvéreid kint állnak, és látni szeretnének.”

Ő azonban így válaszolt: „Az én anyám és az én testvéreim azok, akik Isten igéjét hallgatják, és megtartják.”

Az előző történetben is és itt is a cselekvésen van a hangsúly. Jézus azt mondja, hogy a Vele való kapcsolatunk testvéri kapcsolat, de csak abban az esetben, ha megteesszük, amit kér tőlünk.

Történt egy napon, hogy Jézus tanítványaival együtt hajóra szállt, és így szólt hozzájuk: „Menjünk át a tó túlsó partjára!” El is indultak.

Miközben hajóztak, ő elaludt. Ekkor szélvihar csapott le a tóra, és a hajó kezdett vízzel megtelni, úgyhogy veszélyben forogtak.

Ekkor odamentek hozzá, felébresztették, és így szóltak: „Mester, Mester, elveszünk!” Ő pedig felkelt, ráparancsolt a hullámokra, mire azok lecsillapodtak, és csendesség lett.

Aztán ezt kérdezte tőlük: „Hol van a ti hitetek?” Ők pedig megrettenve és csodálkozva így szóltak egymáshoz: „Hát ki ez, hogy a szeleknek és a víznek is parancsol, és azok engedelmeskednek neki?”

Jézus megfeddi őket a hitetlenségük miatt, pedig a hajó majdnem tényleg elsüllyedt. Minden jel arra mutatott, hogy a víz alá fognak merülni, mégis azt kérdezte tőlük, hogy „*Hol van a ti hitetek?*” Nem figyeltek igazán, amikor előzőleg azt mondta nekik, hogy „*Menjünk át a tó túlsó partjára!*” Ha Jézus azt mondja, hogy átmegyünk a túlsó partra, akkor semmiképpen sem lehet elsüllyedni! „*Akinek van füle a hallásra, hallja!*” – de ők nem hallgattak rá figyelmesen. Ezért feddte meg őket a hitetlenségük miatt.

Azután áthajóztak a gadaraiak földjére, amely Galileával átellenben fekszik.

Gadara városát nemrég fedezték fel, és jelenleg archeológusok dolgoznak a területen. A Golán-fennsíkon útépités közben bukkantak rá a romokra. Az érdekesség az, hogy nem messze ettől a helytől található az egyetlen meredek sziklás part a Galileai-tenger partján. Így kikövetkeztethető, hogy Jézus hol szállt partra ebben a történetben.

Amikor partra szállt, a város felől szembejött vele egy ember, akiben ördögök voltak. Már régóta nem vett magára ruhát, és nem házban lakott, hanem sírboltokban.

Amikor meglátta Jézust, felkiáltott, leborult eléje, és hangosan ezt mondta: „Mi közöm hozzád Jézus, a magasságos Isten Fia? Kérlek, ne gyötörj engem!”

Jézus megparancsolta ugyanis a tisztátalan léleknek, hogy menjen ki ebből az emberből. Mivel az régóta tartotta megszállva, láncokkal és bilincsekkel kötözték meg, úgy őrizték, de ő elszaggatta a kötelékeket, a gonosz lélek meg a pusztába hajtotta.

Jézus erre megkérdezte tőle: „Mi a neved?” Az így felelt: „Légió!” - mert sok ördög költözött bele.

Ezek nagyon kérték őt, ne parancsolja őket vissza az alvilágba.

Az Szentírás négy különböző helyet említ a gonosz halottak és az engedetlen angyalok és lelkek tartózkodási helye számára. A Tartarusz az a hely, ahol egyes engedetlen angyalok láncokba verve várják az ítélet napját. A föld középpontjában található a Hádész, amelyet a héberben Seol-nak hívnak, és gyakran sírhelynek vagy pokolnak fordítanak. Krisztus halála és feltámadása előtt ez két részből állt, és Lukács evangéliumának 16.-ik fejezetében lesz szó róla. Amikor Jézustól egy jelet kértek, akkor így válaszolt: *„E gonosz és parázna nemzedék jelt követel, de nem adatik neki más jel, csak a Jónás próféta jele. Mert ahogyan Jónás három nap és három éjjel volt a hal gyomrában, úgy lesz az Emberfia is a föld belsejében három nap és három éjjel.”* Amikor Jézus meghalt, akkor lement a pokolba, a föld gyomrába. Péter szerint pedig az ott fogva tartott lelkeknek prédikált. Pálnak az efézusiakhoz írt levele szerint, amikor feltámadásakor szabadon engedte ezeket a fogva tartottakat, beteljesítve Ézsaiás próféciáját, és ők vele együtt felmentek a mennyországba.

Valahol a földön található egy csatorna, amely a föld felszínéről kiindulva lemegy a Hádészba. Ezt a Bibliában „abuso“-nak hívják, ami lefordítva a feneketlen kutat jelent. Ebben a csatornában laknak a gonosz lelkek. Az Antikrisztus is innen fog színre lépni. Amikor a sátánt megkötözik Krisztus 1000 éves földi uralmának idejére, akkor őt is ebbe a csatornába, mélységbe fogják bedobni.

A Jelenések Könyvében olvashatjuk, hogy egy angyal átveszi az „abuso“ kulcsát a Nagy Nyomorúság idején, és kinyitja a csatornát, ahonnan különböző teremtmények - démonok hordái - fognak előjönni, és megtámadják a földön levő embereket. A fantáziafilmekek rendezői meg sem közelítik ezen démoni teremtmények működését, amelyeknek következtében a föld lakosságának egyharmada el fog pusztulni. Az első hat hónapban csak az emberek megsebesítésére lesz hatalmuk, de később nagyon sok embert fognak megölni.

Amikor Jézus ismét eljön, és elpusztítja az Antikrisztust és a hamis prófétát, akkor ezeket élve fogják a Gyehennába dobni. A Gyehenna egy külső sötétséget jelent. Milyen távolra terjed az univerzum? Olyan galaxisokat is ismernek, amelyek 12 milliárd fényévnnyire vannak a Földtől. Ha a világűr legtávolabbi galaxisát is elhagyod, egészen addig, amíg a galaxisok fénye már nem ér el, lehet, hogy ott található a Gyehenna. Az is lehet, hogy a Gyehenna egy fekete lyuk, amely

mindent magába szív, és ahol olyan nagy a gravitáció, hogy még a fény sem tud megmaradni. A Bibliában, mindenesetre, külső sötétségként ismeretes.

Ezer évvel a megkötözése után, a sátánt és a démonokat kiengedik az „abuso“-ból, a feneketlen kútból. Ebben a történetben a démonok azért könyörögnek Jézusnak, hogy ne dobja őket ebbe a feneketlen kútba - az alvilágba. Tudják, hogy egyszer el fog jönni az az idő, amikor oda fognak kerülni, de most még szabadságot akarnak. Nagyon érdekes, hogy Jézus engedett a kérésüknek.

Ott a hegyen legelészett egy nagy disznónyáj

A disznótartás törvénybe ütköző cselekedet volt a zsidóknál, és így ezek az emberek illegális üzlettel foglalkoztak.

azt kérték tehát a gonosz lelkek, engedje meg, hogy azokba mehessenek. Ő pedig megengedte nekik.

Kijöttek hát az ördögök az emberből, és belementek a disznókba. Ekkor a nyáj a meredekről a tóba rohant, és belefutott.

A pásztorok a történetek láttára elfutottak, és hírül vitték ezt a városba és a falvakba.

Az emberek erre kijöttek, hogy lássák, mi történt. Amikor odaértek Jézushoz, és ott találták azt az embert, akiből kimentek az ördögök, amint felöltözve és ép elmével ül Jézus lábánál, megrettentek.

Akik látták, elbeszélték nekik, hogyan szabadult meg a megszállott.

Ekkor Gadara vidékének egész népe kérte őt, hogy távozzon közülük, mert nagy félelem lett úrrá rajtuk. Jézus ekkor hajóra szállt, és visszatért.

Hát nem tragikus, hogy az embereket jobban érdekelte a disznóik elvesztése, mint ennek az embernek a szabadulása?

Az az ember pedig, akiből kimentek az ördögök, arra kérte, hogy vele maradhasson. De Jézus elküldte, ezt mondva neki:

„Térj haza, és beszéld el, mit tett veled az Isten.” Ő pedig elment, és hirdette az egész városban, hogy milyen nagy jót tett vele Jézus.

Amikor Jézus visszatért, a sokaság örömmel fogadta, mert mindnyájan várták őt.

Mekkora ellentét! Az egyik parton azért könyörögnek, hogy Jézus távozzék közülük, a másik parton pedig örömmel várja Őt a sokaság.

Ekkor egy Jairus nevű ember jött hozzá, aki a zsinagóga elöljárója volt; és Jézus lába elé borulva kérlelte, hogy jöjjön el a házába, mivel egyetlen leánya, aki mintegy tizenkét éves volt, halálán van. Menet közben a sokaság minden oldalról szorongatta.

Ekkor egy asszony, aki tizenkét éve vérfolyásos volt (és minden vagyonát az orvosokra költötte), de senki sem tudta meggyógyítani, odament, hozzáférkezve megérintette a ruhája szegélyét, és azonnal elállt a vérfolyása.

Jézus ekkor ezt kérdezte: „Ki érintett engem?” Amikor mindnyájan tagadták, Péter így válaszolt: „Mester, a sokaság szorongat és tolong körülöttem!”

De Jézus ezt mondta: „Valaki érintett engem, mert észrevettem, hogy erő áradt ki belőlem.”

Nagyon érdekes, hogy egy ekkora tolongó sokaság közepette Jézust csak egy valaki érinti meg. Érintése különbözött a többiek tülekedésétől és lökdösődésétől. Figyelemreméltó, hogy az Úr még egy nagy tömeg ellenére is tud az egyén felé szolgálni.

Ma este is nagy sokaság gyűlt itt össze, sokan tolakodnak, de hányan érintik meg Őt? Hányan fogadják el Jézus érintését az életükben, hányan nyúlnak ki hitben, és hányan érintik meg igazán az Urat?

Két egymással ellentétes eset áll előttünk. Tizenkét évvel ezen események előtt ez az asszony egy gyógyíthatatlan betegségben – vérfolyásban - betegedett meg. Sok orvost meglátogatott már, és azok addig kezelték őt, amíg elfogyott a pénze, de az állapota nem javult, hanem csak egyre romlott. Abban a társadalomban vérfolyás tisztátalanságnak számított, és ezért nem léphetett be az istentisztelet helyére. Tizenkét éve küzdött reménytelenül ezzel a betegséggel: a törvény szerint elvesztette a férjét, mert az nem érinthette őt, nem imádhatta Istent a zsinagógában, és valószínűleg nagyon le is gyengült betegsége következtében.

Tizenkét évvel a történetünk előtt Jairus házában született egy kislány, aki nagy örömet és boldogságot, fényt és nevetést hozott abba a házba. Tizenkét éven keresztül szeretettel és örömmel figyelték növekedését a szülei, hogyan kezd kifejlődni lányuk kedves személyisége.

Egyik házban tizenkét évnyi sötétség és reménytelenség, a másikban pedig tizenkét évnyi nevetés és gyönyörűség - két egymástól teljesen eltérő helyről közelítenek Jézushoz. Mindkét esetben a fény kihúnyt: az asszony egyre rosszabbul érezte magát, nem volt már több pénze, csak egyetlen reménye – hogy megérintse Jézust. Ennek az apának a lánya pedig haldoklott: az a kislány aki annyi örömet és boldogságot okozott neki. Egyetlen reménye volt neki is – hogy elérjen Jézushoz.

Amint Jézus a háza felé sietett, mert a lány haldoklott, hirtelen megállt. El tudom képzelni, hogy Jairus bosszankodni kezdett, hogy minek áll meg ilyen semmisség miatt, hogy ki érintette meg. Menet közben a tömeg tolakodott, szorongatta Őt, és elképzelhető, hogy Jairus ezt mondta: „Uram, gyerünk a házhoz, mert haldoklik a kislányom. Nem érted, hogy nincs vesztegetni való időnk? Miért állsz meg egy ilyen apróságért, hogy ki érintett meg ebben a hatalmas tömegben?

De Jézus kitartó maradt annak ellenére, hogy a tanítványok is értetlenkedtek.

*De Jézus ezt mondta: „Valaki érintett engem, mert észrevettem, hogy erő áradt ki belőlem.”
Mikor az asszony látta, hogy nem maradhat észrevétlen, remegve előjött, eléje borult, és elbeszélte az egész nép előtt, hogy miért érintette meg őt, és hogy miként gyógyult meg azonnal.*

„Tizenkét éve számúzték a társadalomból, de amikor megérintettem, tudtam, hogy meggyógyultam! Megállt a folyás, érzem, tudom!”

*Jézus pedig ezt mondta neki: „Leányom, hited megtartott téged, menj el békességgel!”
Még beszélt, amikor jött valaki a zsinagógai elöljáró házából, és így szólt: „Leányod meghalt, ne fáraszd tovább a Mestert!”*

*Amikor Jézus ezt meghallotta, ezt mondta neki: „Ne félj, csak higgy, és meggyógyul.”
Amikor bement a házba, senkit sem bocsátott be, csak Pétert, Jánost, Jakabot, meg a kislány apját és anyját.*

Mindnyájan sírtak és gyászolták a leányt, de ő így szólt hozzájuk: „Ne sírjatok, nem halt meg, csak alszik!”

Erre kinevették, mert tudták, hogy meghalt.

Ő azonban megfogta a leány kezét, és szólította: „Leányom, ébredj!”

Ekkor visszatért bele a lélek

Ez a mondat arra utal, hogy a halál pillanatában lelkünk elhagyja a testünket, és egy új testbe költözik. Én valójában nem ez a test vagyok, hanem az a lélek, amely ebben a testben lakozik. A test csak egy sátor, amelyben eltöltök egy kevés időt, amelyet Isten arra teremtett, hogy földi körülmények között élhessünk benne, és hogy ezen keresztül kifejezhessük magunkat. A test azonban nem én vagyok, hanem a lélek vagyok, amely e testben lakik.

A kislány már halott volt, mert a lélek kiköltözött belőle; de aztán ismét visszaköltözött.

és azonnal felkelt. Jézus pedig meghagyta, hogy adjanak neki enni.

Szülei nem tudtak hová lenni az ámulattól, ő pedig megparancsolta nekik, hogy senkinek ne mondják el, ami történt.

Érdekes kis betekintések Jézus szolgálatának csodatételeibe, amelyet Lukács az orvosok gyógyítás iránti érdeklődésével ír le. Gyakran használ görög orvosi kifejezéseket, amelyeket a klasszikus görögöknél is olvashatunk.